

MYŠLENKY NA MĚSÍC PROSINEC

PETR VRBACKÝ

VZHŮRU K VODÁM

Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2010

1. Boží nabídka daru spásy je skutečně všeobecná. Nikdo z ní nikdy není vyloučen, nikomu nebude odepřena. Bůh takto jedná proto, že jeho láska je nevyčerpatelná.
2. Kdo nemá cíl a kdo se do cíle netěší, ten se asi sotva vydá na cestu.
3. Nezbytnou výbavou pro hledání Boha je pokora a otevřenost.
4. Každodenní věrnost v hledání a naplňování Boží vůle znamená sice často namáhavé, ale také smysluplné budování pevných základů našeho života s Bohem.
5. Má-li být láska pravá, musí dát svobodu, byť si je dobře vědoma rizika zklamání. Milovat lze jen dobrovolně, nebo vůbec.
6. Co je víc než být Ježíši stále nablízku, být součástí všech těch velikých věcí, dokonce na nich mít svůj osobní podíl? Takové nasazení žádá člověka celého. Ježíšův učedník mu prostě patří bezvýhradně a napořád.
7. Věřící člověk neutíká od svých problémů k víře v Boží zázraky, ale naopak vyzbrojen důvěrou v Boží pomoc sám jde podle svého nejlepšího vědomí a svědomí správným řešením vstříc.
8. Určitě bude rozdíl, když člověk snáší nějaké utrpení s vnitřním vzdorem a nepřijetím a tím, když naopak to vše uchopí jako příležitost přimknout se ke Kristovu kříži a spolu s ním jej obejmout.
9. Nepovažujme nabídku duchovního vedení za omezování, nýbrž za službu, která nám pomůže ušetřit si mnohé bloudění a zbytečné vysílení i ztrátu času.
10. Do Božích věcí lidský zrak nevidí, ale zato o nich může mnoho vytušit lidské srdce: nemá problém důvěřovat lásce. A od lásky očekáváme jen ta nejradostnější překvapení.
11. Nechtějme hned vše do důsledku chápat. Postačí, když zprvu budeme ochotni Bohu alespoň důvěřovat. Koneckonců – i schopnost důvěřovat potřebuje v dnešním světě uzdravení.
12. Pokud má někdo pocit, že jeho úkol či práce je ponižující, pak ho vysílí třebaš nepatrné břímě. Pán Ježíš ovšem neslibuje ubrat z těžkostí lidského bytí, nýbrž nás chce učít správně je nést.
13. Bůh vždycky vyjadřuje a účinně projevuje soucit s těmi nejnepatrnějšími. Hospodinův zájem se znovu vytrvale obrací k chudákům a ubožákům, k lidem, kteří se cítí být bídny.
14. Spolehlivým znakem potvrzujícím naši příslušnost k Božímu světu je zakoušet úděl Božího služebníka trpícího pro svou věrnost a oddanost Boží věci.

15. Kdyby se o letošním adventu v našem nitru probudilo odhodlání zahořet horlivostí pro Pána a nést jeho slovo jako planoucí pochodeň, nepochybně by i někteří z našich blízkých alespoň v duchu spočinuli šťastní před Hospodinem.
16. Každý dotek Boží radosti může proměnit srdce člověka a třeba i přiblížit jeho setkání s Boží láskou o nadcházejících svátcích.
17. Nestačí se na příchod Mesiáše jenom těšit, je třeba též přijmout osobní zodpovědnost a něco konkrétního udělat pro jeho přijetí – a to třeba i za cenu osobních obětí.
18. Naší horou, na jejíž vrchol máme v adventu vystoupat, je Boží slovo. Podle něj máme orientovat svoje každodenní kroky, jím vedeni se učíme kráčet po Božích stezkách.
19. Anděl je Boží posel. Poslem může být každý z nás, a obsah poselství rovněž známe. Nejsou kolem nás lidé, kteří by si zasloužili anebo potřebovali seznámit s obsahem této radostné zvěsti?
20. Náš advent je budováním základů na skále. Jsme znovu vybízeni, abychom očistili svůj osobní vztah s Ježíšem od balastu všeho povrchního, prázdného či polovičatého.
21. Pokud někdo nepřipouští možnost, že by do jeho života vstoupil Bůh jako ten, který dává nový směr a obrací kroky člověka k jiným cílům, nemá šanci zakusit ve svém srdci dotek Boží přítomnosti.
22. Bůh s námi nehraje na schovávanou, ale naopak se nám často staví do cesty tak nápadně, že o něj můžeme někdy téměř „zakopnout“.
23. Přesvědčivě žitá naděje má strhující sílu a působivost. Může se dokonce stát silným nástrojem evangelizace v tomto světě.
24. Bůh člověku opravdu vychází naproti daleko víc, než by si člověk zasloužil nebo měl nárok. Aby však vůbec Bůh mohl vyjít, musíme nejdříve my sami vykročit na cestu.
25. Skutečná radost z Ježíšova narození v našem nitru vytryskne až tehdy, když v sobě vybojujeme zápas o víru a o poslušnost Božímu slovu.
26. Dějiny spásy se nedají sledovat z tribuny, z lóže pro diváky. Každý je jejich účastníkem, podobně jako se ani sám život nedá prožít nejdřív jen tak na zkoušku.
27. O tom, zda se kdo otevře naplno Božímu slovu a vloží v něj svou naději, zda se odevzdá do Ježíšových rukou a ztotožní s ním svůj život, rozhoduje každý člověk zcela sám.
28. Tím nejdůležitějším je v Božím bytí překypující hojnost lásky. Té lásky, která nejen odpouští a usmíruje, ale navíc i uzdravuje a dává nový život všemu, co se skrze hřích stalo neplodným.
29. Boží velikost, ač skryta láskou, bude pro člověka vždy obrovským a nepochopitelným tajemstvím. A toto Boží tajemství nelze přijmout rozumem, nýbrž poslušností.
30. Maria nás učí, že největší sílu našemu křesťanskému svědectví nedodají naše výsledky, nýbrž radost z toho, jak je Bůh vůči lidem dobrý. Není větší radosti, než objevovat stopy této Boží dobroty ve svém životě a moci o nich vydávat svědectví druhým.
31. Nejistoty a pochybnosti, které víru vždycky provázejí, nezmizí nějakým Božím zázrakem, nýbrž naším lidským rozhodnutím.

Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.